

Κάτι ούσιαστικῶς καλὸν θὰ πρέπει νὰ προκύβῃ ἐκ τοῦ ζωηροῦ ἐκδηλουμένου, τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἐνδιαφέροντος ἐπὶ κρατικοῦ ἐπιπέδου — ὑπὸ μορφήν συσκέψεων, ἀνακοινώσεων κρατικῶν παραγόντων καὶ δηλώσεων κυβερνητικῶν ἐκπροσώπων κ.λ. — εἰς τὸν ἐνεργειακὸν τομέα τῆς χώρας μας. Καὶ εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ κάτι τὸ οὐσιῶδες, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπὸ πλευρᾶς κράτους χάραξιν καὶ ἐφαρμογὴν μιᾶς σαφοῦς, συστηματικῆς, ὀρθολογικῆς καὶ γενναίας πολιτικῆς εἰς τὸν κρισιμώτατον, πλέον, διὰ τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν τομέα τοῦτον, ὁ ὁποῖος, δυστυχῶς, δὲν ἐμφανίζει ἀπλῶς λειτουργικὰς ἀδυναμίας — ὀφειλομένας, κατὰ κύριον λόγον, εἰς τὴν ἀπὸ μακροῦ ἔλλειψιν παρ' ἡμῖν κρατικῆς ἐνεργειακῆς πολιτικῆς — ἀλλὰ δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διερχόμεθα περίοδον «παχειῶν ἀγελάδων» (ὡς πρὸς τὸ ἐνεργειακόν), οὐχὶ δὲ ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον μιᾶς συγκλονιστικῆς τῆς διεθνῆς νομισματικῆς σύστημα καὶ τὴν διεθνή οἰκονομίαν ἐνεργειακῆς κρίσεως! Πολὸν χρόνον ἀφήσαμεν ἤδη νὰ παρέλθῃ ἀνεκμετάλλετος καί, διὰ τοῦτο, ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὰς, περαιτέρω καθυστερήσεις ἢ, ἔστω, τὴν πολυτέλειαν ὑπερβαλλόντως μακρᾶς μελέτης καὶ συζητήσεως τῶν διαφόρων πτυχῶν του. Ἐξ ὅσων ἀνεκοίνωσε προσφάτως ὁ ὑπουργὸς Βιομηχανίας κ. Κ. Κονοφάγος, ἀλλὰ καὶ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς πράγματι βαρυσημάντου, λίαν δὲ διαφωτιστικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ξενοφῶντος Ζολώτα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, οἱ κύριοι στόχοι, αἱ νέαι κατευθύνσεις τῆς ἐνεργειακῆς πόλιτικῆς τοῦ κράτους ἔχουν, γενικῶς τουλάχιστον, προσδιορισθῆ. Καί, ὡς φαίνεται, αἱ βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ θεμελιωθῇ ἡ ἐν λόγῳ πολιτικὴ, εἶναι καλά. Ταχέως θὰ πρέπει, ὅμως, τὰ σχέδια καὶ αἱ προθέσεις τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀρχίσουν νὰ ὑλοποιῶνται — καί, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ τεθοῦν αἱ συγκεκριμέναι βάσεις διὰ τὴν σὺν τῷ χρόνῳ ἀντιμετώπισιν τῶν διαφόρων πτυχῶν τοῦ ἐνεργειακοῦ. Τὸ πρῶτον, δέ, μέτρον, πὸ ἐπιβάλλεται νὰ ληθῇ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον (τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ θεμελιώδη προϋπόθεσιν διὰ τὴν σωστὴν χάραξιν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς — οἰασδῆποτε — ἐνεργειακῆς πολιτικῆς), εἶναι ἡ δημιουργία ἐνὸς ἐνιαίου, ὑπευθύνου κρατικοῦ φορέως, τὴν ἀνάγκην τοῦ ὁποῖου ὀρθότατα ὑπεγράμμισεν ὁ κ. Ζολώτας εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν ἀνακοίνωσίν του.

Τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς ἐξειδικευμένου κρατικοῦ φορέως αἱ στήλαι αὐταὶ εἶχον ἐπισημάνει παλαιότερον — πρὶν ἐκ-

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ δηλωθῆ ἡ διεθνὴς ἐνεργειακὴ κρίσις τοῦ 1973 — μαζῆ μετὰ τὴν ἀνάγκην λήψεως σειρᾶς μέτρων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐνεργειακῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα προεβλέπομεν ὅτι θὰ ἀνέκυπτον συντόμως. Ἐγράφομεν τότε (Σεπτέμβριος 1973) : «Ἐπιβάλλεται . . . ὅπως καὶ ἡμεῖς — ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς Δύσεως — προετοιμασθῶμεν ἐγκαίρως καὶ μεθοδικῶς, ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἀποτελεσματικῶς . . . τὸ πρόβλημα μακροπροθέσου ἀνεπαρκειᾶς προμηθειῶν (ὡς πρὸς τὰς πηγὰς ἐνεργείας) εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ δημιουργία ἐνὸς ἐνιαίου κεντρικοῦ ὀργάνου προγραμματισμοῦ, ἀσκήσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς ἐνεργειακῆς παρ' ἡμῖν πολιτικῆς . . . πὸν θὰ σχεδιάζῃ ἀπὸ τοῦδε τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ ληθῶν . . . πὸν θὰ εὕρισκεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ ὁμοειδεῖς

ὀργανισμοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ . . . πὸν θὰ παρακολουθῇ στενῶς τὰς διεθνεῖς καὶ ἐγχωρίους ἐξελίξεις εἰς τὸν τομέα αὐτόν, ἀναπροσαρμόζον καταλλήλως τὰ οἰκεῖα προγράμματα βραχυπροθέσου καὶ μακροπροθέσου ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν προβλημάτων . . . Μεταξὺ ἄλλων, ὁ φορεὺς αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ μελετήσῃ τὰ ἐξῆς θέματα : α' τὴν πλήρη ἀξιοποίησιν τῶν γνωστῶν ἐπιχωρίων πηγῶν ἐνεργείας· β' τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐκμετάλλευσιν νέων πηγῶν· γ' τὸν περιορισμὸν . . . καὶ τὴν πλέον ὀρθολογικὴν χρησιμοποίησιν (ἐξοικονόμησιν) ἐνεργείας· δ' τὴν δημιουργίαν ἀποθεμάτων ἀσφαλείας· ε' τὴν ἐκπόνησιν προγραμμάτων κατανομῆς τῶν διαθέσιμων ποσοτήτων ἐνεργείας, βάσει καθωρισμένων προτεραιοτήτων εἰς περιπτώσεις «ἐκτάκτου ἀνάγκης» στ' τὸν ἀσφαλῆ ἐφοδιασμὸν τῆς χώρας μας μετὰ ἀργὸν πετρέλαιον μέσῳ διαφόρων προμηθευτῶν (ἐταιριῶν πετρελαίου, πετρελαιοπαραγωγῶν κρατῶν)· ζ' τὴν ἐπικειμένην αὔξησιν τοῦ κόστους ἐνεργείας καὶ τὰς ἐπιπτώσεις αὐτῆς· ἢ τὴν σχέσιν μεταξὺ «ἐνεργειακῆς οἰκονομίας» καὶ «προστασίας τοῦ περιβάλλοντος». Καὶ πολλὰ ἄλλα». Αὐτὰ ἐγράφομεν τότε. Εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι, καίτοι παρήλθεν ἔκτοτε 1½ ἔτος περίπου, αἱ παρατηρήσεις ἐκεῖναι ἐξακολουθοῦν — εἰς τὸ σύνολόν των σχεδὸν — νὰ ἰσχύουν ἀκόμη. Λυπηρὸν, διότι, ἂν